

מטעמי תורת זילים

פרשת כי תצא – חיבור קליפות השור והחמור

התורה מצוה "לא תחַרֵשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו" (דברים, כב, ט), אמנם כוונת התורה לאסור מלחרוש ולעשות כל מלאכה בשני מינים המאוגדים יחד (רשימי דברים כב, ט) ולא רק שור וחמור.

יש להבין, אם כוונת התורה היא לאסור חרישה של כל שני מיני בעלי חיים שונים, מדוע הזכירה דווקא את איסור החרישה של 'השור' ו'החמור'?

יש שני כוחות טומאה חזקים והם 'קליפת השור' ו'קליפת החמור'

בעקבות חטא אדם הראשון נוצרה קליפה קשה הנקראת 'שור' (ויאברהם זקן לר' אברהם פלאגי מערכת אף אות נ בשם קהילת יעקב) **שיש לה שלטון בלילה** (עפ"י 'מגלה עמוקות' עם פרישת שלום פרשת ויצא ד"ה ויכוח יעקב עם לבן). עליה כיוונה התורה בציווי "לא תחַסֵם שׂוֹר בְּדִישׁוֹ" (דברים כה, ז), כדי לרמוז כי כאשר מדת הדין של השור כבר שולטת – אין למנוע את פעולתה. מטעם זה לא תיקנו רבותינו תפילין וציצית בלילה, על מנת שלא לחסום את 'מדת השור' מלפעול (מפגודת דודי' להרב"ז מצוה תקיד ד"ה ועל דרך הסוד) בזמן שליטתה (עפ"י 'מגלה עמוקות' עם פרישת שלום פרשת ויצא ד"ה ויכוח יעקב עם לבן). **קליפה זו היא כנגד הס"מ** (מגלה עמוקות - ר"יב אופנים' אופן עא, 'חיי אברהם' לר' אברהם כלפון על טעמי המצוות בחלק טעמים נפרדים אות ה, 'מדרש לפירושים' דרוש ה"א דף יט ע"ב ד"ה ומשתה אבאר' בשם האר"י ז"ל, 'מסכתות יעקב' לר' יעקב פרדו על ספר ישעיה פרק א דף ה ע"א טור ב ד"ה ידע שור) **הממונה על עשו הרשע** (וזהו התיקונים תיקון י' דף קמו ע"ב ד"ה ובגין דא בשור ובחמור), **וכנגד אומתו** (מגלה עמוקות - ר"יב אופנים' אופן עא, 'מסכתות יעקב' לר' יעקב פרדו על ספר ישעיה פרק א דף ה ע"א טור ב ד"ה ידע שור) **אָדוֹם** (ויאברהם זקן לר' אברהם פלאגי מערכת א"ף אות נ בשם קהילת יעקב). ורמז לכך, כי כאשר כותבים תיבת 'עֲשֵׂי' במילוי כזה 'עֵיִן שֵׁיִן וְאִיִּו' ומוסיפים שלש כנגד כל אחת משלושת התיבות שבמילוי או כנגד שלושת אותיות השורש – זה יוצא במטריא 'שור' (עמק המלך' לר' נפתלי הרץ בכרך שער שעשועי המלך פרק מב, 'מדרש לפירושים' לר' אליעזר פישל מסטריזוב דרוש הרביעי כח"יב דף ו ע"ב ד"ה ועתה אבאר).

בעקבות חטא אדם הראשון נוצרה עוד קליפה קשה הנקראת 'חמור' (ויאברהם זקן לר' אברהם פלאגי מערכת אף אות נ בשם קהילת יעקב) **שגם לה יש שלטון בלילה** (עפ"י 'מגלה עמוקות' עם פרישת שלום פרשת ויצא ד"ה ויכוח יעקב). **קליפה זו היא כנגד המלאך רה"ב** (מגלה עמוקות - ר"יב אופנים' אופן עא, 'חיי אברהם' על טעמי המצוות בחלק טעמים נפרדים אות ה) **הממונה על ישמעאל** (מסכתות יעקב' לר' יעקב פרדו על ספר ישעיה פרק א דף ה ע"א טור ב ד"ה ידע שור, ועפ"י זוהר תיקונים תיקון י' דף קמו ע"ב ד"ה ובגין דא בשור) **וכנגד אומתו** (מגלה עמוקות - ר"יב אופנים' אופן עא, 'ויאברהם זקן' מערכת אף אות נ בשם קהילת יעקב) **לכן נאמר אצל אברהם שהיה אביו של ישמעאל "וַיִּשְׁכֶם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיַּחְבֵּשׁ אֶת חֲמֹרֹ" (בראשית כב, ג).** **וכן מטעם זה אחרי שמת ישמעאל נפשו התגלגלה דווקא בחמור של ר' פנחס בן יאיר** (עמק המלך' שער שעשועי המלך פרק מב). **ועוד זו הסיבה שאברהם אמר לישמעאל ואליעזר שני הנערים שהלכו עמו "שְׁבֹו לְכֶם פֹּה עִם הַחֲמֹר" (בראשית כב, ה) כיון שניבא כי אחד מהם עתיד להתגלגל בחמור** (שמו אברהם' לר' אברהם פלאגי מערכת יוד ערך ישמעאל דף צט ע"א טור ב אות יא ד"ה חמור גרס), **וזוה לבד מהטעם שהם עם הדומה לחמור** (מדרש תנחומא' פרשת וירא אות כב, ובספר 'ברכת טוב' פרשת שמות דף כא ע"ב טור א ד"ה 'זוהר' כתב שחסי"מ הזכר מתלבש בקליפת 'שור' ואשתו הלילי הנקבה מתלבשת בקליפת 'חמור').

חיבור בחינת 'השור' ו'החמור' יחדיו יכול להביא חורבן לעולם

ב'מרכבה הטמאה' של הסטרא אחרא יש ארבע פנים כמו ב'מרכבה הקדושה' אלא שהם מתחברים יחד לשני פנים – פני 'שור' ופני 'חמור' (עפ"י 'רמאה למכתי' לר' שמשון באקי שיר השירים פרק א, ט ד"ה יזנה במרכבה הטמאה' בשם המהר"י סרוק). **והתורה הזכירה באיסור החרישה דווקא את השור והחמור שנאמר "לא תחַרֵשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו" (דברים, כב, ט), בכדי ללמד שצריך להרחיק את שני הכוחות הללו זה מזה** (מפגודת דודי' על טעמי המצוות להרב"ז מצוה רלה), **שאם חלילה הם מתחברים, הם נעשים לשני פגעים רעים** (וזהו פרשת שמות דף ו ע"א ד"ה שור וחמור) **המזיקים לעולם** (נצור חמור' פרשת כי תצא ד"ה וי"ש בכאן כי פול) **ומביאים לו חורבן** (נאור החמה' על זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה יחדיו מהר"א), **ואין בני האדם יכולים לעמוד מולם** (וזהו פרשת בשלח דף סד ע"ב ד"ה אמר רבי אבא). **ומי שחורש בשניהם בארץ, למעשה מזווג דין בדין בלי מיתוק רחמים ביניהם – וזה יכול להביא את חורבן העולם** (מפגודת דודי' להרב"ז מצוה רלה). **ענין זה היה עם עשו הרשע שהוא היה בחינת 'שור' וביקש להתחבר עם ישמעאל שהוא בחינת 'חמור' ועל ידי כך להחריב את העולם שנאמר "וַיִּלְךְ עֲשׂוּן אֶל יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת מְחֹלַת בַּת יִשְׁמָעֵאל בֶּן אַבְרָהָם אַחֻזַת בְּיָוִת עַל נָשִׁיו לֹא אֶשְׂהָ" (בראשית כה, ט) (הר"א בבאורו על ס'פרא דצניעותא' פרק דף ד לב ע"א, 'מדרש לפירושים' דרוש הרביעי כח"יב דף ו ע"ב ד"ה ועתה אבאר).**

יושבי הארץ הכירו את גדולתו של אברהם אבינו בעת שרצה לקנות את מערת המכפלה והחליטו לקבלו עליהם לנשיא שנאמר "שִׁמְעֹנָה אֲדֹנָי נְשֵׂא אֶלֹקִים אֲתָהּ בְּתוֹכֵנוּ" (בראשית כב, ט). **וגם חמור החי היה באותה העת נשיא שנאמר "וַיִּרְא אֲתָהּ שָׂכֶם בֶּן חֲמֹר הַחֲוִי נְשֵׂא אֲתָהּ וַיִּקַּח אֲתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיֵּעֲנֶה" (בראשית לה, ג).** **לכן חמור החי רצה להשיא את בנו עם בתו של יעקב אבינו ואף היה מוכן לשלם על כך סכום גדול, לפי שהוא נשיא וגם סבו של יעקב היה נשיא. אך יעקב אבינו ענה לו שאברהם זקנו נקרא 'שור' שנאמר "וַאֲלַל הַבְּקָר רָץ אַבְרָהָם" (בראשית יח, ז) וכן "וַרְבַּ תְּבוֹאוֹת בְּלַח שׂוֹר" (משלי יד, ד), ואילו הוא 'חמור' – ואי אפשר לחרוש בשור וחמור יחדיו** (עפ"י 'מדרש תנחומא' פרשת וישלח אות ז) **וגם לא להשיא את שתי הבחניות הללו, שהרי חיבורן אסור** (עמודיה שבעה' לר' בצלאל הדרשן עמוד ברית אברהם. וראה עוד בליקוטי שושנים' לר' שמשון מאוסטרופולי אות ז). **וזוה הטעם ששמעון קם והרג את שכם בן חמור כשלקח את דינה, על מנת להפריד בין קליפת 'החמור' לבחינת 'השור' (בני יצחק' לר' יצחק חנון פרשת ויחי דף יז ע"ב ד"ה והענין יובן עם מה).**

אברהם אבינו הכניע את 'קליפת החמור' שנאמר "וַיִּשְׁכֶם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיַּחְבֵּשׁ אֶת חֲמֹרֹ" (בראשית כב, ג), (רקנאטי' פרשת וירא ד"ה וישכם אברהם בבוקר, ליקוטי השי"ס להאר"י ז"ל מסכת ברכות ד"ה משמרה הראשונה), "וַיַּחְבֵּשׁ" – פירושו כמו 'חבוש בבית האסורים', כלומר שהתגבר אברהם אבינו על כוחות המקטרגים של קליפת 'חמור' אשר קטרגו עליו (רקנאטי' פרשת וירא ד"ה וישכם אברהם בבוקר) וזהו המקום הראשון בו הוזכר 'חמור' בתורה כנגד מה שקליפת ה'חמור' הוא ראשון בטומאה (עמק המלך' שער קרית ארבע פרק קכה דף קיד ע"א טור א ד"ה ואז כתוב) **ושולט במשמרה הראשונה של הלילה כלומר בחלקו הראשון (ראה נמי ברכות דף ג ע"א), ומכוון כנגד המשמרה הראשונה של היום שהיא מדת 'החסדי' השייכת לאברהם אבינו. לכן היה בכוחו של אברהם לשבר את הקליפה הזאת (ליקוטי השי"ס להאר"י ז"ל מסכת ברכות ד"ה משמרה) ומטעם זה אברהם גם 'רכב' ממש על חמור כדי להכניע ולהחליש את כוח הטומאה. וכן היה כוונת כל הצדיקים שרכבו על החמור (נחלת בנימין על טעמי המצוות דף לא ע"ב מצוה כ"ג) **וביניהם מגדולי האמוראים (עפ"י 'עמק המלך' שער קרית ארבע פרק קכה דף קיד ע"א טור א ד"ה יזא כתובי ומביא שם על רב המנוח סבא ובנו, רבי יבא סבא). **וכן משום כך פודים את החמור בשה שנאמר "וַיִּקַּל פֶּטֶר חֲמֹר תִּפְדֶּה בְּשָׂה וְאֵם לֹא תִפְדֶּה וְעַרְפְּתוֹ" (שמות יג, ג) כי לעומת החמור הרי שהשה הוא מצד הטהרה. ואם לא פודים את החמור אז צריך לערוף את ראשו כדי להחליש את כוח טומאתו** (עמק המלך' שער קרית ארבע פרק קכה דף קיד ע"א טור א ד"ה יזא כתוב).****

בחינת 'השור' של יוסף התחבר עם בחינת 'החמור' של העם המצרי

כאשר התחבר יוסף שהוא בחינת 'שור' כפי שנאמר "בְּכֹור שׂוֹרֹ הֶדְר לֹו וְקָרְנֵי רָאֵם קָרְנָיו פְּהֶם עֲמִים יִנְגַח יַחְדָּו אֶפְסֵי אֶרֶץ" (דברים לג, יז) עם העם המצרי הדומה ל'חמור', זה הביא לכך שעם ישראל השתעבדו במצרים (וזהו פרשת וישלח דף קע ע"א ד"ה ועל דא) **כי עברו על איסור כלאים של "לא תחַרֵשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו" (דברים, כב,**

(י) (שתי ידות: לר' אברהם חזקוני על פרשת ויגש דף כח ע"א ד"ה ואם תאמר), ונגזר עליהם לרדת לגלות מצרים כדי לבטל את התעוררות שני הכוחות הרעים הללו של 'השור' ו'החמור' (מדרש לפרושים) חלק שני דרוש טו דף ע"א ד"ה ועפ"י אלו הדברים). **לכן יעקב הוכיח את שמעון ולוי על שתבעו עלבון דינה והרגו את שכם** (לכב אריה: לר' יהודה אריה לייב האשקי פרשת ויחי אות לא ד"ה ואפשר לומר) **ובכך הפרידו בין השור לחמור** (עפ"י יבני יצחק: לר' יצחק חנן פרשת ויחי דף יז ע"ב ד"ה והענין יבין עם מה), **ואילו את יוסף הם מכרו למצרים – וזוהו עצמו גרמו לחיבור של ה'שור' הקדוש עם ה'חמור' הטמא יחידי**. וזהו מה שאמר להם "שָׁמְעוּן וְלֹאֵי אַחִים קָלִי הִמְסִי מִכְלֵתֵיכֶם: בְּסֻדָּם אֶל תְּבֹאֵי נִפְשֵׁי בְקִהְלֶם אֶל תַּחַד כְּבֹדִי כִּי בְּאַפִּים הָרְגוּ אִישׁ וּבְרָצֻלָּם עָקְרוּ שׁוֹר" (בראשית מט, ה – ו) **"כִּי בְאַפִּים הָרְגוּ אִישׁ" – הוא שכם בן חמור, "וּבְרָצֻלָּם עָקְרוּ שׁוֹר" – הוא יוסף הצדיק (לכב אריה: לר' יהודה אריה לייב האשקי פרשת ויחי אות לא ד"ה ואפשר לומר).**

בעקבות מעשה מכירת יוסף למצרים בא קטרוג על השבטים, ונגזר על ישראל שהם כנגד 'השור', להימסר בגלות בידי העם המצרי הנקראים בשם 'חמור' (יבני יצחק: לר' יצחק חנן פרשת ויחי דף יז ע"ב ד"ה והענין יבין עם מה) ושעליהם נאמר "אֲשֶׁר בָּשָׂר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם" (יחזקאל כג, כ) (עפ"י יחזקאל כג, יט – כ). קצת תקנה לזה היה כאשר באו האחים של יוסף למצרים, שאז נאמר "הַבִּקֵּר אֹרֶז הַקְּאֻנְשִׁים שְׁלַחוּ הֵמָּה וְחֲמוּרֵיהֶם" (בראשית מד, ו), כלומר שמפאת האור הגדול שהביאו האחים למצרים נשבר ונפל התוקף הגדול שהיה ל'קליפה' אצל העם המצרי הדומה לחמור, ואז בחינת הקליפה הקשה הולכה עם השלחה עם האחים מארץ מצרים (יבאר מים חיים: פרשת מקץ ד"ה הבוקר אור). **זוהו היה כפי כוונתו של יוסף הצדיק, שרצה להכניע את תוקף ה'קליפה' במצרים** (עפ"י יליקוט הש"ס מסכת ברכות ד"ה לכן הוא היה, יבאר מים חיים: פרשת מקץ ד"ה הבוקר אור) **וליישר דרך לפני בני ישראל שיוכלו להתקיים שם בתוך השעבוד הקשה** (יבאר מים חיים: פרשת מקץ ד"ה הבוקר אור), **כי המצריים החמורים היו עתידים לנשוד' בישראל** (יבאר מים חיים: פרשת וישלח דף קעב ע"ב ד"ה תמן איהו קאים). **אמנם עדיין נשארה עוד טומאת זוהמה במצרים יותר מבכל הארצות**, עד שהוכרחו ישראל להשתעבד שם בחומר ובלבנים ובכל עבודה קשה (יבאר מים חיים: פרשת מקץ ד"ה הבוקר אור).

החרטומים במצרים נתנו לפרעה עצה איך להשאיר את ישראל במצרים, כשאמרו לו "רצונך שלא תצא אומה זו מכאן לעולם? העצמות של יוסף אם לא ימצאו אותן עד עולם אינם יכולים לצאת" (ראה ידברים רבה' יא, ז), כלומר שעד שלא ימצאו ישראל את עצמות יוסף הם לא ייצאו ממצרים. ולא היתה כוונתן מפאת השבועה שהשביע יוסף את ישראל טרם מותו ו"העלאתם את עצמתי מזה" (בראשית נ, כח), כי וודאי לא נשבעו ישראל על דעת זה שלא יוכלו להוציאו ואז יצטרכו להישאר שם כל ימי עולם, שהרי אנוסים הם. **אלא שהחרטומים והמכשפים ומביני המדע במצרים ידעו שכל זמן שיוסף אשר נקרא 'שור' שרוי בתוכם החמורים, בוודאי שישאר יישרארו בבלות ולא יוכלו לצאת משם כי זה עצמו גורם להם את הגלות. לכן נתנו עצה שלא ימצאו את יוסף**. וכך היה שעשו את ארונו של יוסף במשקל חמש מאות כיכר וזרקו אותו לתוך הנחל. ומשה היה צריך להתייגע שלשה ימים ושלושה לילות ולא מצא את ארונו, עד שהגיע לנחל ואז עמד ואמר ליוסף "תן כבוד לאלקי ישראל ואל תעכב גאולתן של ישראל!" (ראה ידברים רבה' יא, ז). כלומר אל תעכב את גאולתם כי בך הדבר תלוי שייצאו עצמותיך ממצרים (ידברי שלמה: לר' שלמה שלם פרשת בשלח דף מ ע"ב ד"ה ובוה יתיישב). ואז עלה ארונו של יוסף על פני המים (ידברים רבה' יא, ז).

משה רבינו הוציא את עצמותיו של יוסף הצדיק ממצרים שנאמר "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ" (שמות יג, יט) ועל ידי כן הפריד בין 'השור' ו'החמור' (עפ"י זוהר פרשת וישלח דף קעב ע"א ד"ה ועל דא). **ורק משה רבינו שהיה משבט לוי וגדול מכולם שהרי נעשו על ידו כל המכות של מצרים, היה בכוחו לעשות פירוד בין שתי הקליפות הללו** (לכב אריה: פרשת ויחי אות לא ד"ה ואפשר לומר), ולהוציא את יוסף שהוא בחינת השור מבין החמורים (ידברי שלמה: פרשת בשלח דף מ ע"ב ד"ה ואפשר לומר) ולא להשאיר שם אפילו 'ריחי' של שור. **כי משה ידע שכשמתחבר השור עם החמור למטה מתחזקים כוחותיהם למעלה ומזיקים** (יבאר מים חיים: פרשת מקץ ד"ה הבוקר אור) **יחאיי על זוהר פרשת וישלח דף קעב ע"ב ד"ה תמן איהו קאים**. וסימן זה נתן יוסף לעם ישראל לפני פטירתו, כי מי שיוכל להפריד בין שתי הקליפות האלו הוא גואל אמת וצדק, ולא אדם אחר. לכן יוסף ציוה לפני פטירתו את סימן הפקידה ביחד עם הציווי להעלות עצמותיו שנאמר "וַיִּשְׁפֹּעַ יוֹסֵף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֹמֶר פְּקֹד יִפְקְדוּ אֶלְקִים אֶתְכֶם וְהֶעֱלֶתֶם אֶת עֲצֻמֹתַי מִזֶּה" (בראשית נ, כח) (לכב אריה: פרשת ויחי אות לא ד"ה ואפשר לומר).

חצי מגופו של עגל הזהב היה עשוי שור והחצי השני היה עשוי חמור

כאשר הערב רב עשו את עגל הזהב, **יצא להם בעל חי שצורתו חמור ושור יחידי** (ליקוטי תורה: להארי"י ז"ל פרשת כי תשא ד"ה ודע כי, מנגלה עמוקות – רב אופנים' אופן ע"א), **מחציו ומעלה היה שור אוכל עשב כדרכו של שור, ומחציו ומטה עד זנבו היה חמור** (מאמר חיקור דין' להר"מ מפאנו בלב פ ח, פ, חיי אברהם' על טעמי המצוות בחלק טעמים נפרדים אות ה בשם התגדה, מנגלה עמוקות' עם פרשת שלום פרשת תרומה דרוש לה אות א ד"ה לזה יהי. ראה זוהר פרשת כי תשא דף קצב ע"ב ד"ה ומשכו תרין). **השור יצא בכוח הטס שמשם כתב עליו 'עלי שור' וזרק אותו לתוך הנילוס כדי שארונו של יוסף ייצא מהמים**. כי בשעת מעשה העגל (שתי ידות: לר' אברהם חזקוני פרשת וילך ד"ה והדרד השני בשם המדרש) זרקו את אותו הטס לאש, ולכן יצא עגל שעשוי חלקו משור על ידי מה שהיה כתוב על הטס 'עלי שור'. ואילו חלק החמור יצא מכוח הכישופים שעשו באותה שעה המצריים (ליקוטי תורה: להארי"י ז"ל כי תשא ד"ה ודע כי) שהם עם הדומה ל'חמור' (עפ"י זוהר פרשת וישלח דף קעב ע"א ד"ה ועל דא). **ובגלל החיבור בין שני כוחות הטומאה הללו היה חטא העגל קשה ביותר לעם ישראל** (ליקוטי תורה: להארי"י ז"ל כי תשא ד"ה ודע כי). **ונרמז הפגם של מעשה העגל במה שנאמר "על כל דבר פֶּשַׁע על שור על חמור" (שמות כב, ח), "על כל דבר פֶּשַׁע" – הוא מעשה העגל שנעשה על ידי חיבור 'שור' ו'חמור'** (ברכת טובי לר' משה נראל הכהן פרשת תזריע דף פב ד"ה ותרם אונקלוס) (להרחבה על חטא העגל ראה מאמרו לפרשת כי תשא – 'מעשה העגל').

וכן כאשר אדם חוטא אזי שני כוחות הטומאה של השור והחמור מקטרגים (יצור המור' פרשת שופטים ד"ה במדרש הנעלם) **והוא ראוי להימסר בידיהם** (יצור המור' פרשת ויקרא ד"ה וכן ענין המלקות). ופעמים שאדם בעונו גורם לחיבור שני הכוחות הללו, לכן התורה ציותה "לא תחילש בְּשׁוֹר וּבַחֲמֹר יִחְדּוּ" (דברים, כב, ה) לא רק לאסור את עצם החרישה יחד באדמה אלא גם כל דבר עוון שיוכל לגרום חיבור שתי הקליפות הללו (יאר החמה: על זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה יחידי מר' אברהם גאלנט). **מטעם זה בעבר כאשר אדם חטא הוא היה מתחייב מלקות, ואז הלכו אותו ברצועות העשויות מעור של שור וחמור** (יצור המור' פרשת שופטים ד"ה במדרש הנעלם, חיי אברהם' על טעמי המצוות בטעמים נפרדים אות כא). כי בנקב של הרצועה שבה הלכו את החוטאים היו תולים עור כפול של שור כך נהיה ארבע רצועות עור של שור התלויות בנקב, ובאותו הנקב היו מוסיפים גם עור של חמור (ידעת חכמה' שער התשובה פרק חמשה ועשרים דף לו ע"א ד"ה הרצועה) כך נהיה גם שתי רצועות של חמור (רמב"ם הלכות סנהדרין ורעונשין המסורים להם: פרק ששה עשר הלכה ח עייש). שאורכן היה יותר מאורך רצועות עור העגל (ידעת חכמה' שער התשובה פרק חמשה ועשרים דף לו ע"א ד"ה הרצועה).

הקב"ה 'מלקה' ומעניש את בני האדם החוטאים שלא ידעו את ה' על ידי שתי הקליפות של 'השור' ו'החמור' שעליהן נאמר "יָדַע שׁוֹר קִנְהוּ וְחֲמוֹר אָבוֹס בְּעֵלְיוֹ" (ישעיה א, ה). לכן גם הרצועות של מי שהתחייב מלקות היו כלולות מעור של שור וחמור (יחי אברהם' לר' אברהם כלפון על טעמי המצוות בפרק טעמים נפרדים אות כא בשם ספר ישעיה אורח' על דרך האמת), **ועל ידי המלקות שהיה האדם מקבל, היו כוחות הטומאה של 'השור' ו'החמור' מתקררים ולא מקטרגים עליו** (יצור המור' פרשת שופטים ד"ה במדרש הנעלם), **ואפילו היו מתבטלים בכוח הרצועות** (ידעת חכמה' שער התשובה פרק חמשה ועשרים דף לו ע"א ד"ה הרצועה), **ואז היה מתכפר לאדם בזה**. ומשום כך גם אמרו רבותינו שכל חיבי כריתות שלקו נפטרים מכריתתן (ראה גמי מכות דף כג ע"א) (יצור המור' לר' אברהם סבע חמיו ר' יוסף קארו פרשת ויקרא ד"ה וכן ענין המלקות).

מחיבור קליפות 'השור' ו'החמור' יוצאת קליפה קשה של 'הכלב'

החיבור בין השור והחמור יוצר כוח נוסף (עפ"י ישעיה אורח' השער הראשון הספירה העשירית ד"ה זה שמן) **של 'קליפה' (נוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה מתקיפוא דלהון) שיש ביכולתה להחריב מדינות ולשלה מכות לכל העולם** (עפ"י ישעיה אורח' השער הראשון הספירה העשירית ד"ה זה שמן), **קליפה זו נקראת קליפת 'כלב' ולפי שהכלב חצוף** (נוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה אמר רבי אבא) **ועז פנים מכולם** (גמי ביצה דף כה ע"ב), **לכן גם אין בכל הכוחות החיצוניים יותר חצוף ממנה** (מצודת דוד: להרד"ב מוצה שמיו ד"ה ודע דאיכא). וזה היה ענין 'עמלק' שהוא בחינת קליפת 'הכלב' (ראה זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה מתקיפוא דלהון) **אשר נוצר מחיבור 'שור' ו'חמור'** שהרי אביו אליפז היה בנו של עשו ואמו תמנע היתה פלגשו

ומבנות ישמעאל (ראה בראשית לו, יב) (יקחלת יעקב ערך עמי אות ב). **לכן כמו הכלב גם עמלק היא אומה חצופה** (יאר החמה) על זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה יתנינו מהרמיק, נצוצי אורות' להחיד"א על זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א אות א) **אף יותר מכל שאר האומות שנאחזים רק בשור או בחמור** (יאר החמה) על זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה יתנינו מהרמיק). **ורמז לכן כי התיבות 'כלב החצופי יוצא גמטריא 'עמלק' עם הכולל** (יאר החמה) על זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א ד"ה יתנינו מר' אברהם אולאי זקנו של החיד"א). **וכן שנאמר על עמלק "וַיִּצְבֹּב בָּךְ כָּל הַנְּחָשִׁים אֲחֵרֶיךָ"** (דברים כה, יב) שהתיבות "בָּךְ כָּל" הן אותיות 'ככלב' האמור בעמלק הדומה לכלב ואוחז במדתו (ברכת טובי פרשת שמות דף כב ע"ב טור א ד"ה בספר) (ראה 'פסיקתא דרב כהנא' ג, א שם נאמר 'הרי הכלב בא ונושך אתכם ואיזה זה עמלק שנאמר 'וַיִּצְבֹּב עַמְלָק וַיִּקְחֶם עִם יִשְׂרָאֵל'").

קליפה זו רמוזה באותיות האמצעיות של "שנר" ו-"חמנר" – אותיות ו, מ, ו – שהן בגימטריא 'כלב' (נליקוטי השי"ס להארי"י ז"ל ספר כוח חי' ד"ה גי ראשי קליפות, 'מגלה עמוקות' על התורה פרשת ויצא ד"ה ויהי, 'אלון בכות' לר' בנימין הכהן על מגילת איכה ומזמורי החורבן דף פד ע"ב מזמור 'שיר המעלות' ד"ה ונלע"ד לפרש בזה) **כי היא קליפה אמצעית בין השור לחמור** (מדרש תלפיות' ערך אמת ובערך גמטריא ד"ה ישלשה ראשי קליפות). **לכן נאמר על גלית הפלשתי "וַיִּצֵא אִישׁ הַבְּנִים מִמְּחֻנוֹת פְּלִשְׁתִּים גְּלִית שְׁמוֹ"** (שמואל א' יז, ד), **שנקרא "איש הבנים" כי הוא היה מזרע עמלק קליפת 'כלב' היוצא מבין שתי הקליפות של 'שנר' ו'חמנר'.** **וכן הוא נקרא בשם "גְּלִית" כי בא בגילוי פנים וחוצפה** (ראה גמ' סוטה דף מב תחילת ע"ב ברש"י יוחנן וכן רש"י שם) שהרי הכלב הוא חצופי יותר מכולם (זוהר פרשת שמות דף סה ע"א ד"ה אמר רבי אבא). **ועל כן אמרו על ערְפָה אמו של עמלק כי כאשר עזבה את נעמי קלקלו עמה מאה גוים וכלב אחד** (ראה רות רבה ב, ט), **ואין הכוונה לכלב גשמי אלא לאיש עמלקי הנקרא כך.** **וכן אמרו גלית בעצמו כאשר דוד בא להכותו עם אבנים "וַיֵּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי אֵל דָּוִד הַכְּלָב אֲנֹכִי כִּי אֶתָּה בָּא אֵלַי בְּמִקְלוֹת" (שמואל א' יז, מט).** **וכן כשביקש אסתר להינצל מהמן הרשע שהיה מזרע עמלק היא אמרה "הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּל־חַיִּדְתִּי" (תהלים כב, כא).** **וכן אמרה על בניו של המן הרשע "כִּי קָבְוֵי כָּל־בָּנָי" (תהלים כב, יז)** (ראה 'מדרש תהלים' מזמור כב ד"ה כי סבבני כלבים) (אלון בכות' לר' בנימין הכהן על מגילת איכה ומזמורי החורבן דף פד ע"ב מזמור 'שיר המעלות' ד"ה ונלע"ד לפרש בזה).

וכיון שקליפת הכלב החצופה הזאת יוצאת מבין הקליפות של ה'שור' וה'חמור' לכן היא כוללת את שני כוחות הקליפות יחד (נצוצי אורות' להחיד"א על זוהר פרשת בשלח דף סה ע"א אות א). **ובסך הכל שלושת הקליפות הללו הן ראשי כל הקליפות וסימנן "חשף" – חמור שור כלב** (נליקוטי השי"ס להארי"י ז"ל ספר כוח חי' ד"ה גי ראשי קליפות, 'מדרש תלפיות' ערך אמת ובערך גמטריא ד"ה ישלשה ראשי קליפות), **ועליהן נאמר "תִּשְׁתַּחֲשָׁף וַיְהִי לִילָה בּוֹ תִרְמַשׁ כָּל חֵיתוֹ יַעֲרֹ"** (תהלים קד, ט), **"בו תרמש כל חיתו יער" – כלומר שיתר הקליפות נאחזות באותן שלושת הקליפות שראשי התיבות שלהן הוא "חשף"** (נליקוטי השי"ס להארי"י ז"ל ספר כוח חי' ד"ה גי ראשי קליפות). **וכן מלכות יון נקראה "חשף" כנגד אורתן שלוש קליפות (שם משמואל' פרשת מקץ שנת תר"פ חנוכה ליל ו ד"ה והנה יון). וזה סוד הפסוק "וַחֲשָׁף עַל פְּנֵי תְהוֹם" (בראשית א, ב).** **ואותיות האמצעיות של שלושת הקליפות הן מ, ו, ו, ל, שיוצאות בגמטריא 'נבל' ונרמזו בפסוק "אֲמַר נָבֵל בְּבָבוֹ" (תהלים ד, א).** **כלומר בלב שלושת 'הקליפות' שהן האותיות האמצעיות שם נמצא 'נבל' (ברכת טובי על התורה לר' נאל הכהן פרשת שמות דף כא ע"ב טור א ד"ה זוהר בשלח).**

ועוד מטעם זה גם ציורה התורה להשליך את בשר הטרפה לכלב שנאמר "וּבֶשֶׁר בֶּשֶׂדָה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ לְכָל־בְּשָׂרֵי חַיִּים" (שמות כב, ט), כי טריפה אין בה צד קדושה ולכן ישראל הקדושים אסורים בטרפה, אבל היא כן ראויה לכלב (השלי"ה הקדושי' תורה שבכתב פרשת משפטים ד"ה אנשי קודש), **שהכלב הוא עז נפש ולא יודע שזבועה** (טעמי המצות' לרבי מנחם הבבלי מצוות לא תעשה מצוה מב, 'זוהר חדש' פרשת מטות ד"ה ותא חזי) **גם ברוחו וחצופו** (זוהר חדש' פרשת מטות ד"ה ועל ד"ה ותא חזי) **וכוחו רע אפילו אם הוא קשור (מצודות דוד' להרד"ב מצוה תנט ד"ה ולכן אמרו).** **וכן משום כך גם אסרה התורה דווקא "מִחֵיר כָּל־בְּ" למזבח יותר מכל חיה ובהמה טמאה שנאמר "לֹא תָבִיא אֶתְּזֶן זֶוֹנָה וּמִחֵיר כָּל־בַּיִת ה' אֶלְקֵיךָ" (דברים יט, ט).** **לפי שאין חצופו יותר ממנו, והמעשה שעושים למטה יכול לפגום למעלה (מצודות דוד' מצוה שמי' ד"ה ודע).** **ודוד המלך התפלל להינצל מקליפת הכלב כאשר אמר "הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּל־חַיִּדְתִּי" (תהלים כב, כא) (גיליא רזיא' דף י' ע"ב טור א) (שיח יצחק' לר' אליהו מאני דף לה ע"ב בהערה ד"ה עוד הערה ליראה' בשם ר' חיים ויטאל, גיליא רזיא' דף י' ע"ב טור א).**

לכן דוד המלך היה מתקן את הקליפה הזאת בחייו, ודואג שלא "ירעבו" אותם 'הכלבים' (מדרש תלפיות' ענף אמת ד"ה ובכאן סוד). ומשום כך כאשר דוד המלך נפטר ביום שבת והיתה גופתו מוטלת בחמה, שאל שלמה המלך את חכמי ישראל איך להזיז את גופתו והוסיף לשאול גם על 'הכלבים' כשאמר "אבא מת ומוטל בחמה וכלבים של בית אבא רעבים, מה אעשה?" חכמי ישראל הבינו שדבריו הולכים על הקליפה הקשה הזאת, לכן ענו קודם על השאלה הנוגעת בכלבים ורק אחר כך על השאלה הנוגעת באביו (ראה המעשה בגמ' שבת דף ל ע"ב) (מדרש תלפיות' ענף אמת ד"ה ובכאן סוד). **וכן הוא סוד מה שלפעמים כתוב שמו של אליהו הנביא חסר אות ו' כמו בפסוק "וַיִּהְיֶה אֲנֹכִי שֹׁלֵחַ לְכֶם אֶת־אֱלֹהֵי הַנְּבִיאַת" (מלאכי ג, כט) לפי ש"אלה" בגמטריא יוצא 'מו' כנגד האותיות הפנימיות של 'חמור' כי זה מכניע את הקליפה הזאת. ומה שלפעמים נכתב במילוי כמו בפסוק "וַיְהִי בַעֲלוֹת הַמַּנְחָה וַיִּגַּשׁ אֱלֹהֵי הַנְּבִיאַת" (מלאכי א, יח, לו) זה לפי ש"אלהי' בגמטריא יוצא 'נב' שהוא בגמטריא 'כלב' – כי מכניע את כל קליפתה, כלומר את האות ו' של השור והאותיות 'מו' של חמור (ברכת טובי' לר' משה נראל הכהן פרשת שמות דף כא ע"ב טור א ד"ה זוהר).**

קליפת 'הכלב' נכנעה בעת יציאת מצרים וחזרה עם חטאי העבודה זרה

כשמכרו השבטים את יוסף למצרים התחברו קליפת שור וחמור ואז נולד מהם קליפת 'כלב' (מטה אהרן' על ההגדה לר' אהרן תאומים בביתא יחד גדיא ד"ה חד גדיא). לכן המצריים עשו דמויות של כלבים על ארונם של יוסף (ראה 'שמות רבה' כ, ט), כדי לעורר את קליפת הכלב להמשיך על ישראל את כוח 'החיצוניים' להזיקם ולעכב את יציאתם ממצרים (זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא מאמר ג פרק כו דף קו ד"ה ויש להבין למה המצריים) על ידי שלא יוכלו להוציא את ארונם של יוסף (שמות רבה' כ, ט). **וכמו שתכונת הכלבים הגשמיים להיות שומרים על הבית ועל עדרי הצאן, ואפילו בשעה שהם ישינים הם מרגישים את העוברים ושבים (ידרך חכמה' למנהר"ל פורוביצור תניב ד' אות יב דף לג ע"ב טור א) כך הוא גם במרומים, שכל נשמה אחרי פטירתה עוברת דרך עולמות 'החיצוניים' לפני שהיא מגיעה לגן עדן, ואם 'הכלבים' ששומרים שם רואים בנשמה רושם פגם של עוון אזי הם נובחים בקולם ו'החיצוניים' ששומעים אותם מתאספים עדרים עדרים כדי לפגוע בנשמה ולהיפרע ממנה כפי שיעור פגילתה (זכר דוד' מאמר ג פרק כו דף קו ד"ה ויש להבין למה המצריים), ולחטוף אותה אם היא ראויה להם (ידרך חכמה' תניב יד אות יב דף לג ע"ב טור א) אל הגהינום (שיח יצחק' לר' אליהו מאני דף לה ע"ב בהערה ד"ה עוד הערה ליראה' בשם מהר"ו). ועל כך אמר דוד המלך בתהלים "הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּל־חַיִּדְתִּי" (תהלים כב, כא) (זכר דוד' מאמר ג פרק כו דף קו ד"ה ויש להבין למה המצריים).**

כאשר משה רבינו רצה להוציא את ארונם של יוסף מההיכל הוא נתקל בשני כלבים מזהב שהועמדו על ידי המצריים כדי למנוע את יציאת ארונם של יוסף מההיכל, והיה קולם נשמע בכל ארץ מצרים. אך כיון שראו את משה רבינו הם נבחו ומיד שתקו (שמות רבה' פרשת בשלח כ, ט). ואז כשיצאו עם ישראל ממצרים נכנעה קליפת 'כלב' לפניהם. לכן הכלבים לא חרצו אז את לשונם שנאמר "וַיִּלְכַּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרְץ כָּל־בְּשָׂרֵינוּ" (שמות יא, ז) (חומת אמ"ן' להחיד"א פרשת מסעי אות א' ד"ה אלה מסעי), והוא רומז ל'קליפת הכלב' ששומר את שער מקום 'הקליפות' במרומים, והוא לא פצה ולא צפצף, ואז ויכלו עם 'ישראל לצאת ממצרים ביד רמה' (שתי ידות' פרשת צד דף ע"ב ע"ב סוף טור ב ד"ה ועי' רבן גמליאל). וכך על ידי הפרדת יוסף שהוא 'שור' מהמצריים שהם 'חמור' התבטלה קליפת הכלב שנוצרה עם חיבורם במצרים (מטה אהרן' על הגדת פסח בסוף פירושו ד"ה חד גדיא). **אבל כשהעם חטא במעשה העגל נמשכו חזרה שתי הקליפות של 'השור' ו'החמור' אל תוך האויר (מרבח לספר' על הגדה של פסח לר' יודיה טיאה ווייל בביתא פיוט' יומי יודיע דף מה ע"א ד"ה אחד עשר מי יודע).**

ואז במעשה העגל כאשר שני המכשפים יונסו וזמברוס בניו של בלעם הרשע, השליכו את הטס של הזהב שהיה כתוב בו 'עלי שור' אל תוך האש ויצא צורת 'שור וחמור' יחדיו, חזרה אותה הקליפה של 'הכלב' לטומאתה (מטה אהרן' לר' אהרן דרשן תאומים על הגדה של פסח בסוף פירושו ד"ה חד גדיא). לכן אחר כך בא משה רבינו וטחן את העגל שנוצר והשקה את ישראל כמו סוסות השותות מי המרים שנאמר "וַיִּקַּח אֶת הַעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁרֹף בְּאֵשׁ וַיִּטְחֶנּוּ עַד אֲשֶׁר דָּק וַיִּזְרַק עַל פְּנֵי הַמַּיִם וַיִּשְׁקֶן אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות לב, כ), ועל ידי זה משה ביטל את אותה הקליפה. ואז שוב היא חזרה בימי פסל העבודה זרה של מיכה שהיה עשוי משור וחמור כמו העגל הראשון שעשו בניו של בלעם הרשע במדבר. וה' הענישם על כך שנאמר "וַיַּחַר אֶף ה' בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּמְקַרְם בְּיַד פּוֹשֵׁן רִשְׁעָתִים מִלֶּךְ אֲרָם נְהָרִים וַיַּעֲבְדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־פּוֹשֵׁן רִשְׁעָתִים שְׁמֹנֶה שָׁנִים" (שופטים ג, ח). **לכן המלך "פושן" נקרא "רשעתיים" כנגד שתי רשעות שהיו בפסל מיכה – השור והחמור. ובהזרה הקליפה של הכלב למקומה (מטה אהרן' על הגדה של פסח בסוף פירושו ד"ה חד גדיא).**

משה רבינו התפלל לבטל את כוחה של קליפת הכלב בבית המקדש השני (זכר דודי חלק ג פרק כו דף קו ד"ה 'ומשה רבינו עליו השלום' בשם הרמ"ע מפאנו בספר 'כפני יונה'), שהרי דמות הכלב היה רובץ על הקרבן במזבח (ראה גמי' וימא דף כא ע"ב, ראה זוהר פרשת צו דף לב ע"ב ד"ה וד"ה למלכא דשדר). אך הקב"ה אמר לו "רב לך כבר מה שהיה יכולת בידך בעניין קליפת הכלב בשעת יציאת מצרים שלא חרץ כלב את לשונו" (זכר דודי חלק ג פרק כו דף קו ד"ה 'ומשה רבינו עליו השלום' בשם מהר"ח"ו). לכן קליפת הכלב נשארה. ומשום כך צריך זהירות רבה לא להפחיד תינוק על ידי כלב חי ולומר "כלב קח אותו" (יאר צדקים' למחר"מ אפירש סימן כד הלכות דרך ארץ אות ע, 'ציפורן שמיר' להחיד"א סעיף קט"ו) **כי נותנים רשות ל'סטרא אחרא' שנקרא בשם זה לבוא ולקחת את התינוק** ('ציפורן שמיר' להחיד"א סעיף קט"ו) **ש'ברית כרותה' היא לשפתיים**. ויש בזה חשש היזק לתינוק בעולם הזה וגם כתם לנשמתו. **ושומר נפשו ירחק מכך** ('שיליה הקדושי' שער האותיות ד' ד"ה ויהור אב אב) **שכבר היה מעשה נורא בזה** ('ציפורן שמיר' סעיף קט"ו). **ונכון להיזהר לא לומר כך גם בשאר בעלי החיים הטמאים** ('שיליה הקדושי' שער האותיות ד' ד"ה ויהור אב אב) **כמו תתול** (יאר צדקים' למחר"מ אפירש סימן כד הלכות דרך ארץ אות ע) **וכדומה**.

שלוש משמרות יש בלילה, כלומר שהלילה נחלק לשלושה חלקים. במשמרה ראשונה חמור נוער, ובמשמרה השנייה הכלבים צועקים, ובמשמרה שלישית תינוק יונק ואשה מספרת עם בעלה (גמי' ברכות דף ג ע"א). והעניין הוא שבשעה שנכנס הלילה החיצונים שנקראים 'כלבים' ו'חמורים' משוטטים בעולם (זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב ד"ה תא חזי) **הזה דיוקא, ועל ידי כן יכולים המלאכים ונשמות הצדיקים להיכנס בלילה להיכלות השכינה למעלה** (עמק המלך' לרי' נפתלי הירץ שער קרית ארבע פרק קכד דף קיד ע"א טור א). **וניתן אז ל'כלבים' ו'חמורים' רשות לחבל ולהשחית** (זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב ד"ה תא חזי. ראה עוד על מעשי הכלבים ב'פרדס רימונים' להרמ"ק שער היכלי התמורות פרק ח' תחילת חלק ג) **והם שולטים בשתי המשמרות הראשונות של הלילה עד חצות, וכנגד שליטתם אמרו 'חמור נוער' ו'כלבים צועקים'** (יאר החמה' על זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב ד"ה יתא חזי בשעת' מהרמ"ק) כאשר משמרה ראשונה של 'החמור' היא תחילת ממשלת הדין וְשֹׁלְתֵיהֶּם השולטים בעולם, ובמשמרה שנייה של 'הכלב' יש את תוקף מידת הדין בשעת חצות לילה (ירקאטי' על התורה פרשת וירא ד"ה וישכם אברהם בבוקר), **ומשמרה השלישית היא של 'השור' והיא האחרונה בלילה** (מגלה עמוקות' עפ"י פרשת שלום פרשת ויצא ד"ה ויכח יעקב עם לבן. וראה 'זוהר חדש' פרשת אחרי מות דף מז ע"ב ד"ה תניא שלוש משמרות היום הלילה וכי שקצת משמע כך, בשם 'פרישת שלום').

באמצעות לימוד התורה מוכנעים כל המזיקים ובפרט הלימוד בלילה

הדרך להכניע את כל המזיקים, הכלבים והחמורים – זה בכוח עסק התורה. כפי שעשה יששכר בן יעקב שקשר והכניע את קליפת חמור והוריד אותה מהמעלה העליונה שעלתה שם לקטרג, עד לבין האשפות. לכן נאמר על יששכר בין יעקב "וְיִשְׁשָׁכָר חֲמֹר גָּרַם רִבְץ בֵּין הַמְּשַׁפְּתִים" (בראשית מט, יז) (זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב ד"ה בניני כף) כלומר שהוריד את ראש מקור הזוהמא (נצוצי אורות' להחיד"א זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב א"א) של קליפת חמור מַגְרָם מעלתה – אל בין האשפות שהוא התהום רבה (יאר החמה' על זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב ד"ה בניני כף מהרמ"ק). **וגם יעקב אבינו הכניע בכוח עסק התורה את 'השור' ו'החמור' של הסטרא אחרא, לכן אמר לעשו "כה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה: ויהי לי שור וחמור צאן ועבד וְשִׁפְחָה" (בראשית לב, ה - ו) (עפ"י תיקוני זוהר תיקונא עשיראה דף קמו ע"ב ד"ה ובנין דא), ובזה רצה לסמן לו שכל מיני הקליפות מוכנעים תחתיו (זוהר שמשון' לרי' שמשון חמני פרשת ויצא דף לד ע"ב טור ב ד"ה ועוד יש לי שור וחמור) **שהרי לבן היה 'כלב רע' שינק מקליפת 'השור' ו'החמור'** (ברכת שמואל' לאביו של מחבר י"ב הישר' פרשת וישלח דף כ ע"א ד"ה אימנס ליישבי' בשם המגלה עמוקות), אילו הוא יעקב הפך את כל הקליפות הללו לבחינת "צאן וְשִׁפְחָה" שאינם מזיקים (קרית ארבע' לרי' חרמי חורי מנותני דף טו ע"ב תחילת פרשת וישלח ד"ה וישלח מלאכים).**

גם תלמידי חכמים גוברים על הקליפות הללו על ידי לימוד התלמוד והמדרשים. לכן חמו"ר הוא ראשי תיבות – **חכם מופלא ורב רבנן** (תיקוני זוהר' תיקונא עשיראה דף קמו ע"ב ד"ה וכלהו ד"ה ובנין דא). וזה כפי ששמשון שהיה שופט של ישראל (עפ"י שופטים טו, ל) השפיל את קליפת 'החמור' הנקראת בפיו "חמור חמרת" ועל ידי כך גם הכה בלחי הגשמית אלף איש שנאמר "וַיֹּאמֶר שְׁמֹשׁוֹן בְּלָחֵי הַחֲמֹר חֲמֹר חֲמָרִים בְּלָחֵי הַחֲמֹר חֲמָרִים אֶלְפֵי אִישׁ" (שופטים טו, טז) (שקולת יעקב' לרי' יעקב פרדו על ביאמי ראשונים ספר שופטים פרק טו דף נב ע"ב טור א ד"ה ויאמר שמשון). **כי זה כוחם של תלמידי חכמים להכניע את הקליפות הללו** (תיקוני זוהר תיקונא עשיראה דף קמו ע"ב ד"ה ובנין דא) **אשר מוטטות בלילה בעולם**. וקליפות אלו מסתלקות בשעה שגבריאל המלאך קורא בקול גדול לעמוד ולעסוק בתורה, וכותב את החברים שעומדים בחצות הלילה ללמוד תורה (עמק המלך' שער רשעא דזעיר אנפין פרק א ד"ה הטומאת שור וחמור), **שאז יורדים כל המזיקים לתהום רבה וכפית קליפת 'החמור' על ידי לימוד התורה** (זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב ד"ה כד אתער) **וכן קליפת השור** (עפ"י עמק המלך' שער רשעא דזעיר אנפין פרק א ד"ה הטומאת שור וחמור) **וכפי שנרמז בדברי רבותינו כי מי ש"חש בראשו יעסוק בתורה"** (ראה גמי' עירובין דף נד ע"א בשם ר' יהושע בן לוי) **שהתיבה 'חש' הוא ראשי תיבות 'חמור' ו'שור'** (עפ"י מדרש לפרושים' דרוש כג ע"ב ג"א טור א ד"ה ובין). **וכן מוסרת גם שליטת 'הכלבים' החיצונים על ידי החכמים** (לב אריה' פרשת ויקרא אות טו. וראה 'סמיכת חכמים' מסכת ברכות דף ג ע"א ד"ה ונפק מינה).

אין דבר שמשבר את כוח הסטרא אחרא כמו לימוד התורה (מחשוף הלבן פרשת ויחי דף קא ע"ב טור א ד"ה ישכר חמור גרם) **וכפי שעשה יעקב אבינו** (עפ"י תיקוני זוהר תיקונא עשיראה דף קמו ע"ב ד"ה ובנין דא). ולכן יעקב השפיל את עצמו לפני עשו הרשע כאשר הם נפגשו, על מנת שלא יפול פחד גדול על עשו הרשע מכוח השלטון שיש ליעקב על שני הכוחות הללו של 'השור' ו'החמור' (זוהר פרשת שמות דף ו ע"א ד"ה ובנין כף לא תהרוש). וכן הוא לכל אדם שעל ידי עסק התורה שלו בשעות היום הוא מונג בעת השינה בלילה. לפי שהסטרא אחרא נדמה לאדם הקשן בדמות 'כלבים', וכל נשמה שמגיעה למעלה 'הכלבים' צועקים, בסוד משמרה שניה שעליה נאמר 'כלבים צועקים' (ראה גמי' ברכות דף ג ע"א). והם תופסים את הנשמה ואומרים למזיקים אחרים הנקראים 'ארות' לבוא 'ולטרוף' את הנשמה. אך אם האדם עסק בתורה, אזי התורה מאירה לו את הדרך ישר אל אדוניו לעלות ולהשתעשע ולא פוגעים בו המזיקים (נחל קדומים' להחיד"א פרשת חקת ד"ה וישמע הכנעני). **וגם חבורות של מלאכים טובים שנעשו מחידושי התורה שלו עוזרות לו שלא יגעו בו אותם 'הדינים'** (ייסוד יוסף' פרק טו ד"ה ומכל חידושי התורה' בשם זוהר). לכן אם גם ישראל מגביהים את לומדי התורה להחזיקם כך שיוכלו ללמוד, אז מכוחם של אותם חכמים יוכנעו כל הקליפות הללו ולא ישלטו בעולם (נצוצי אורות' להחיד"א על זוהר פרשת ויחי דף רמב ע"ב א"א).

וכמו שיעקב אבינו הכניע את שתי הקליפות של השור והחמור שנאמר "וְיִהְיֶה לִי שׁוֹר וְחֲמֹר" (בראשית לב, ה - ו), כך יהיה לעתיד לבוא עם שתי הקליפות הללו שנאמר "מְשַׁלְחֵי רֶגֶל הַשׁוֹר וְהַחֲמֹר" (שעיני לב, ט) (מדרש לפרושים' תחילת דרוש טו דף עח ע"ב ד"ה תנה נא ידעתי). **כי אז יבואו שני המשיחים שהם משיח בין יוסף ומשיח בן דוד, כאשר שניהם רכובים על גבי שור או חמור, ובזה הם יראו את השליטה והכנעת אותם כוחות הטומאה של קליפת השור והחמור** (זוהר תיקונים תיקונא עשיראה דף קמו ע"ב ד"ה ובנין דא). **משיח בן יוסף יכניע את השור כפי שנאמר על יוסף "בְּכֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ" (דברים לג, יז) (עפ"י זוהר תיקונים תיקונא עשיראה דף קמו ע"ב ד"ה ובנין דא) כאשר התיבות "בְּכֹר שׁוֹרוֹ" עם הכולל יוצא בגמטריא 'משיח בן יוסף' שהוא למעשה משיח בן יוסף (מחשוף הלבן' לרי' יעקב אבוחצירא פרשת זאת הברכה דף קז ע"ב טור א ד"ה אפשר לרמוז על משיח בן יוסף). ואילו משיח בן דוד יכניע את החמור כפי שנאמר "וְיִגְלֵי מֵאֵד בֵּת צִיּוֹן הַרְיָעֵי בֵּת יְרוּשָׁלַם הִנֵּה מְלֻכְדָּ בָּא לָדָךְ צִדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא עֲנֵי וְרִכְבּוֹ עַל חֲמֹר וְעַל עֵיר בֶּן אֲתָנֹת" (זכריה טו, ט) (עמק המלך' שער רשעא דזעיר אנפין פרק לג דף קמב ע"א טור א. וראה 'שמו אברהם' לרי' אברהם פלאגי מערכת ערך עקדה ד"ה יחבש את חמור' שבכל אופן משיח יצטרך לרכב על חמור גם אם יבוא בתחילה על גבי ענני שמים. ועיישו בדברי המופלאים) במהרה בימינו, אמן.**

<p>לעילוי נשמת נתנאל הכהן בן יונה ז"ל ת.צ.ג.ב.ה.</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה במהרה של: מוריה בת רחל רולנדה הי"ו</p> <p>העלות לרמאה והחלה בכל עניני של: שולמית אלישבע בת חיה הי"ו אורי הכהן בן פרדמא הי"ו</p>		
<p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: דוד בן פרחה הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: ציונה שושנה בת חנה הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: טליה אסתר בת אלינו הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אילנה הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p>	<p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p>	<p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p> <p>העלות נוסף לרמאה שליטה של: שרה בת אשתי הי"ו</p>